

GOLI UVID

Vladimir Gajšek

...pozabljen ko zdrgnjena koža s frotirko, nepomemben do konca, takle je bil moj véliki vzor, moj svetli zgled, ko sem, še pretresen od zadnjih dogodkov, pretresal in preudarjal, ali mi je usoda namenila kaj boljšega od duha in besede, saj sem verjel, da smo ljudje količkaj ljudje celo v teh domačih dolinah, v teh kotlinah, na teh pogorjih in v zemljepisu stanovanj, res sem bil prepričan, da so mejni kamni še vedno mejni kamni, da imam pravico biti, da se ne bodo vtikali vame s sumničeni in nenehnimi poizvedbami, ker v tej deželi pač še zmerom vlada policija s svojimi civilnimi agenti, ki so naša civilna družba, vladajo po zakonu o kazenskem postopku, vdirajo v stanovanja, sumničijo po krivem, me lažno ovadijo in se grozno izrentačijo, kakor da je vsakdo vsakomur svat in brat, takole po bratsko, zaman, in že se priguncajo kar peš v nadstropje, se prej in tik predtem najavijo po domofonu, da si potlej ogledajo dom in poizvedujejo mimogrede o čisto vsakdanjih rečeh, kdaj vstanem, kaj jem, kam grem, kako živim vsakodneвно, kako dolgo sem tukaj intakonaprej, osebe, uradne osebe,

pridejo vsevedne, obrekljive, vsaka s svojim moškim, nekatere poročene in nekatere razporočene, intuitivno sebevidne takole malce pomendrajajo na korni klopi, ko so v cerkvi, sicer pa pripravljajo še vedno kaj za jest po stanovanjih in zajebavajo u mater svojo svojega moškega, vsaka svojega moškega, nekatere kadijo in nekatere ne kadijo, le da se zležavajo in tudi pred tv pustijo svoje življenjske tovariše, može in koruznike, odpro pivce za živce, prinesejo in natočijo tudi vince sladkó, da dole dole tele vince rumeno, namizno vince sladkó, doma še torej nekako gre, ampak v službi, tam pa službeno, tam so šele lahko oblastnice in so tovariši oblastniki službeno in plačanci vsak na svojem mestu, da le zatolčejo drug drugega, privatno pa so one samo sosede, vsaka zase kot posebna žival v svoji kletki s prostim izhodom in z volilno pravico, svojega moškega vsaka preskusi s svojimi boki, takole ponoči, čemur se reče po zakonu o zakonski zvezi in družinskih razmerjih kako že, saj ni nikjer zapisano ljubezni, so samo registracije, občinsko uradništvo, oddelki za notranje zadeve in so zmeneta, kajne, da nadzorujejo kakor svojčas v enobeju in afežeju, slovenska zemlja se zoži za živo mejo, vse več je odvetniških pisarn v moji naseljeni domovini, v mestih, kjer so se razlezli ščurki po snežnih sobah, kjer brnijo računalnik, preganjavci se pripeljejo, nenadoma obkolijo nedolžnega, kontrolirajo, pregledujejo račune, pregledujejo klice mobitelov, priznam, zdaj imam uvid, daleč vidim po plitvini monitorjev, skačem na varno v možganski nevihti, daleč vidim, tovarišice in tovariši rentičijo, psujejo in posedajo spodaj po bifejih poleti, vse do prvega mraza, ko se preselijo notri in se igrajo demokracijo in po samoupravljanju novo nesrečo, narod na razprodaji,

in zlo zmaguje v slovenski stisnjeni pesti, nikamor ne ubežim, vrabec priskaklja in gleda sivo in zadre svoj kljunček v živo otroško meso, mesojedi vrabec, okruten s še okrutnejšim Bogom, brez usmiljenja, nič milosti, da imam zdaj uvid, da resnično priznam, priznam, da živim, še preden se začne, se pritajim v sanjah...

